

Arrest

nr. 301 264 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 februari 2022 en verzoekt op 21 maart 2022, als niet-begeleide minderjarige, om internationale bescherming. Op 23 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 mei 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen en de informatie uit jouw administratief dossier ben je afkomstig uit Peraj (Kukës, Albanië) en ben je Albanees staatsburger. Je bent geboren op 7 juni 2005 en aldus nog minderjarig. Je woonde in Peraj samen met je beide ouders, Ib. en F. M. Je ouders zijn gescheiden maar woonachtig onder hetzelfde dak. Je vader is veehouder. Je halfbroers D. en Il. en je broers A. en F. verblijven allen in België, A. en F. evenwel zonder wettelijke verblijfsstatus. Je familie is sinds lang verwickeld in een bloedwraakvete met de familie van H. Ba. Nog voor je geboorte, in het jaar 1988, had H. Ba. naar je vader geschoten en hem toen verwond aan de arm en dit omdat je papa niet stopte toen hij erom vroeg. Je papa bracht op dat ogenblik te paard hooi naar huis. H. werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie à vier jaar. Na zijn vrijlating vroeg hij aan je vader om verzoening, maar dit werd door je vader geweigerd. Je vader had na de gebeurtenis aangegeven hem nooit te zullen vergeven. Je weet niet precies wat er allemaal aan de hand was en waarom het uiteindelijk misgelopen is, maar je vernam van je moeder dat de situatie tussen beide families volledig escaleerde op het ogenblik dat niet veel later na dit schietincident je halfbroer Il. een aanvaring kende met B. Ba., de zoon van H. Beiden jongens werden door de politie opgepakt en dezelfde dag vrijgelaten. Maar daar bleef het niet bij. B. is Il. vervolgens beginnen bedreigen en zette hem onder druk. Hij gaf hierbij aan je broer te kennen dat het daarbij niet zou blijven en dat Il. veel erger zou meemaken dan je vader, dat hij verder zou gaan dan zijn eigen vader H. Vervolgens antwoordde Il. dat hij hem zou liquideren. Een tijdje later verspreidde H. de boodschap dat zijn zoon B. vermoord werd door je broer Il. en dat deze zijn lijk in stuk gesneden en verstopt had. Dit alles is evenwel nooit gebeurd. Volgens jou is B. nog steeds in leven en woont hij gewoon thuis. H. zou dit verhaal in het leven geroepen hebben omdat je vader in die periode weigerde vergiffenis te geven. Desalniettemin heeft H. vervolgens volgens een van de gewoontes van de Kanun [een geheel van Albanese gewoontewetten] gevraagd om samen met Iir in het bijzijn van 24 ouderen of wijzen te zweren dat Il. nooit zoiets gedaan heeft. Je vader slaagde er evenwel niet in 24 ouderen of wijzen hiervoor te verzamelen en daarenboven was je papa niet heel zeker of Il. dit al dan niet gedaan had. Vervolgens heeft H. bekend gemaakt dat je vader, jouw familie hem twee keer bloed of twee levens verschuldigd was. Volgens de kanun wordt men immers twee keer gestraft als men iemand om het leven brengt en dan ook nog eens het lijk van de persoon in kwestie verstopt. Dit betreft een dubbele schending van de eer. Sedert dat ogenblik hadden jullie het moeilijk. De mannelijke leden van het gezin bleven sindsdien thuis opgesloten en als je papa naar buiten ging, was hij sindsdien altijd gewapend. Op het ogenblik van het instellen van deze bloedwraak was jij nog niet geboren. Later vernamen jullie dat B. in het buitenland woont, maar jullie kunnen dit niet bewijzen. Ofschoon er zich sinds het instellen van deze bloedwraak nooit effectieve problemen hebben voorgedaan – het kwam bijvoorbeeld nooit tot een confrontatie -, verlieten je naaste familieleden omwille van deze bloedwraak één voor één Albanië. Je heb geen weet van enige verzoeningspogingen in deze bloedwraakzaak. Er werden voor zover jij weet door geen van de partijen ooit personen of instanties ingeschakeld om in deze vete te bemiddelen. Je halfbroer D. M. (O.V. X.XXX.XXX) diende als eerste hier in België op 9 maart 2012 een verzoek om internationale bescherming in. Hij beriep zich bij zijn verzoek op deze bloedwraakvete en het feit dat hij hierbij gevisieerd wordt. Op 28 maart 2012 werd hij als vluchteling erkend. Je halfbroer Il. M. (O.V. X.XXX.XXX) diende op 22 oktober 2013 eveneens in België een verzoek om internationale bescherming in. Ook hij beriep zich bij zijn verzoek op deze bloedwraakzaak. Op 15 september 2015 werd in dit verzoek aanvankelijk door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. In beroep werd hem evenwel op 19 januari 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus toegekend. Op 3 juli 2018 dienden vervolgens ook je broers A. en F. M. in België een verzoek om internationale bescherming in. Hun verzoek werd op 20 september 2018 door het Commissariaat-generaal kennelijk ongegrond bevonden omdat werd geoordeeld dat zij, in tegenstelling tot Il. en D., niet aannemelijk hadden gemaakt op dat ogenblik (anno 2018) persoonlijk in een vendetta gevisieerd te worden. Daarnaast hadden zij evenmin aannemelijk gemaakt in het kader van deze bloedwraak geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Hun beroep hier tegen werd op 3 februari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens werd op 27 juli 2020 hun cassatieberoep verworpen door de Raad van State.

Jij liep zelf tot de leeftijd van 14 of 15 jaar in Albanië school in het naburige dorp Letaj en beëindigde nu twee jaar geleden je basisopleiding van negen jaar. Het was je wens om verder te studeren maar je papa zei dat dit niet verstandig was, want dat de tegenpartij (de familie Ba.) het op jou kon munten. Daarom mocht je niet langer van je vader naar school gaan. Het is namelijk zo dat mannelijke leden van je familie ouder dan 18 jaar gevisieerd kunnen worden in deze bloedwraak. Ofschoon je op dat ogenblik maar 15 jaar oud was, leek je evenwel ouder door je lichaamsbouw. Je papa maakte zich daarom zorgen. Ofschoon je tot dan nooit problemen kende door deze bloedwraak, wilden jullie het risico niet nemen en besloot je na het beëindigen van je basisschool thuis opgesloten te gaan leven zoals de traditie het

voorschrijft. Je ging sowieso al niet veel naar buiten en als je naar buiten ging, was je altijd al heel voorzichtig en steeds begeleid door anderen. Omwille van deze bloedwraak was je vader ook steeds gewapend als hij het huis verliet. Als veehouder was hij namelijk de ganse dag weg. Het vee diende immers naar hoger gelegen plaatsen in de bergen gebracht te worden. Toen je stopte met school, stopte je tevens met je hobby voetbal. Je speelde tot dan bij een ploeg in Gjakovë, Kosovo. Je verliet de voorbije twee jaar sporadisch je woning om je ooms langs moeders kant in Zrahishtë (Krumë) en je zus in Krumë te bezoeken.

Uiteindelijk stelde niet zo lang gelden je broer II. voor dat je Albanië zou verlaten en ook naar België zou komen om hier verder school te lopen. Dit was door de omstandigheden immers niet langer mogelijk in Albanië. Dit werd met jou en je vader besproken en jullie stemden hiermee in.

Drie maanden voor je vertrek naar België kwam je broer A. vanuit België naar Albanië met als doel jou te vergezellen tijdens je reis naar België. Als minderjarige diende je sowieso vergezeld te worden door een volwassene. De drie maanden dat A. in Albanië verbleef, woonde hij bij jou in de ouderlijke woning in Peraj. Je verliet uiteindelijk op 13 februari 2022 Albanië vergezeld door je broer. Jullie reisden over de weg via Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 14 februari 2022 kwam je in België aan en op 21 maart 2022 diende je hier in België een asielaanvraag in.

Ter staving van jouw identiteit en jouw verzoek legde je volgende documenten neer: je paspoort; je Albanese identiteitskaart; twee Albanese schoolattesten, een een Belgisch schoolrapport en stagecontract.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van jouw verklaringen en alle elementen in je administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Je vreest bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden in het kader van een bloedwraakconflict met de familie Ba. waarin jouw familie betrokken is.

Aan de geloofwaardigheid van de door jou beschreven gebeurtenissen, de beschieting van je vader door H. Ba., de 'verdwijning' van B. Ba. na een ruzie met je broer II. en de hieruit voortvloeiende bloedvete tussen jouw familie en de familie Ba., wordt niet getwijfeld. Op basis van deze elementen kreeg je halfbroer D. in 2012 de vluchtelingenstatus toegekend door het CGVS en kreeg je halfbroer II. de vluchtelingenstatus in 2016 toegekend door de RvV. Op basis van dezelfde elementen werden echter je broers A. en F. in 2018 de vluchtelingenstatus geweigerd. Elk verzoek tot internationale bescherming dient immers op individuele merites te worden beoordeeld. In tegenstelling tot D. en II. heb ook jij niet

aannemelijk gemaakt anno 2023 persoonlijk in deze vendetta gevisieerd te worden. Er kunnen immers ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de actualiteit van dit bloedwraakconflict.

Vooreerst dient in dit verband te worden gewezen op het feit dat je stelde dat sinds het in voege zijn van deze bloedwraakvete door de tegenpartij nooit enige concrete wraakpogingen naar jou of jouw familie toe werden ondernomen, dit ondanks het feit dat de tegenpartij zich op een bepaald ogenblik het recht toekende om bloedwraak op jullie te plegen door twee keer bloed te wreken en dus twee levens van jouw familie te nemen om zodoende het verlies van eer te herstellen. Indachtig het feit dat deze bloedwraak bovendien initieel teruggaat tot voor je eigen geboorte en gegeven het feit dat de tegenpartij in hetzelfde dorp als jou en je familie woonachtig is – ze wonen volgens jou op slechts een kilometer van jou of op een aantal huizen van jouw huis (CGVS, p. 10) -, zou kunnen verwacht worden dat zij ondertussen tot enige actie zouden overgegaan zijn. Het feit dat bovendien familieleden van jou langs vaders kant in hetzelfde dorp woonachtig zijn en je vader zich vrijelijk voortbeweegt in het dorp en de regio (cf infra) zou hen op zijn minst de kans hiertoe moeten gegeven hebben (CGVS, p. 5 tem 7 en p. 11). De kanun schrijft immers voor dat volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats degene die schuldig is aan de schennis van de eer (in dit geval jouw broer II.), of anders al zijn bloedverwanten. Het weigeren van het ten uitvoer brengen van deze wraak wordt bovendien in de context van de kanun als lafhartig en eerloos beschouwd. Bovendien komt bloedwraak in uw regio meer voor dan in de rest van het land. Het feit dat er al dien tijd niets werd ondernomen, ondermijnt reeds een eerste keer jouw bewering dat deze bloedwraak nog steeds actueel zou zijn.

Dat het niet aannemelijk is dat jij, louter omdat je behoort tot de familie of clan van II. M., persoonlijk anno 2023 in deze bloedvete gevisieerd wordt, blijkt daarenboven ook uit de houding die niet alleen jijzelf maar ook personen uit je onmiddellijke omgeving, met name je vader, je broer A., en andere familieleden (langs vaders kant) uit het dorp de voorbije jaren aannamen.

Zo verklaarde je dat je vader werkzaam is als veehouder en dagelijks weg is om het vee naar hoger gelezen plaatsen in de bergen te brengen om te laten grazen (CGVS, p. 5). Wegens de bloedwraak verlaat hij het huis echter enkel gewapend (CGVS, p. 5). Eén van de gevolgen van het voortbestaan van bloedwraak, is de afzondering in de eigen woning die gevisieerde families zich opleggen. Je gaf tevens aan dat dit van toepassing was bij jullie bloedwraak. De vaststelling dat je vader al die jaren (!) – terwijl je broer II. was gevlucht en ook zijn andere meerderjarige zonen het land hadden verlaten – zich dagelijks buitenshuis blijft begeven in hetzelfde dorp waar zijn belagers wonen en slechts als voorzorgsmaatregel zelf gewapend is, kan bezwaarlijk worden gezien als een afdoende bescherming tegen een dreigende bloedwraak, en is niet conform met iemand die daadwerkelijk ten prooi dreigt te vallen aan een bloedwraak. Hierbij dient tevens in herinnering gebracht te worden dat je vader in het verleden reeds door de tegenpartij werd beschoten.

Verder kunnen in dit verband ook bij je eigen gedrag vraagtekens geplaatst worden. Ofschoon uit je verklaringen blijkt dat je er twee jaar geleden in samenspraak met je vader voor opteerde om conform de regels van de bloedwraak tevens je toevlucht te nemen tot je eigen woning en daar opgesloten te leven, blijkt uit je verklaringen dat je zich toch voor niet noodzakelijke zaken op geregelde tijdstippen buitenshuis bleef begeven. Zo bezocht je in die periode bijvoorbeeld drie à vier keer je ooms langs moeders kant in het dorp Zrahishtë (Krumë) en ging je ook langs bij je zus in het dorp Krumë (CGVS, p. 7). Net zoals het gedrag van je vader, klemt ook dit gedrag met de door jou geschetste context. Hiermee geconfronteerd stelde je dat niemand van je tegenstanders kon weten dat jij langs ging bij je ooms in Zrahishtë omdat je samen met jouw broer A. ernaar toe ging (CGVS, p. 7). Dit overtuigt allerminst, in tegendeel het gaf je tegenstanders enkel maar de gelegenheid om in een keer twee levens te nemen, en doet enkel meer vraagtekens plaatsen bij ernst en de actualiteit van uw vrees voor de familie Ba.

Aansluitend op voorgaande is het overigens merkwaardig dat je broer A. die uit vrees voor deze bloedvete in 2018 naar België vertrokken is, klaarblijkelijk het opportuun achtte om eind 2021 naar Albanië terug te keren, gedurende een periode van drie maanden in de ouderlijke woning in Peraj te verblijven en tijdens zijn verblijf daar samen met jou uitstappen te doen door bijvoorbeeld jullie ooms in Zrahishtë te bezoeken (CGVS, p. 7 en 9). Dit geeft wederom een knauw aan de geloofwaardigheid van de actualiteit van de door jou beweerde bloedwraak. Je overigens gevraagd waarom hij het risico nam om terug te keren naar Albanië, stelde je dat je als minderjarige niet alleen kon reizen en diende vergezeld te worden door een volwassene en dit de reden vormde voor zijn terugkeer. Deze uitleg overtuigt niet (CGVS, p. 9). Bovendien had je ook steeds naar België vergezeld kunnen worden door een familielid die niet in deze bloedwraak wordt gevisieerd. Uit je verklaringen blijkt immers ook dat naaste familie van jou langs vaders kant in het dorp woonachtig is en dat zij op geen enkele wijze gevisieerd worden in deze bloedwraak en

zich dan ook vrijelijk in het dorp kunnen voortbewegen (CGVS, p. 6 en 7). Hoe het komt dat je neven niet in deze bloedwraak geïnvolveerd worden – ook zij zijn immers mannelijke leden van je familie of clan en volgens de kanun kunnen alle volwassen mannen van de rivaliserende clan of familie doelwit worden van de bloedwraak -, weet je niet. Je informeerde hierover ook nooit bij je vader of deze neven (CGVS, p. 9). Je gebrek aan belangstelling in deze doet trouwens ook de wenkbrauwen fronsen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat je kennis over het verloop van deze bloedwraak ontoereikend is. Je situeerde de oorsprong van het conflict tussen beide families weliswaar in 1998, toen Hassan Ba. jouw vader neerschoot. Je stelde vervolgens dat de situatie escaleerde en uitmondde in een bloedwraak op het ogenblik dat het tot een gevecht en woordenwisseling kwam tussen je broer Il. en B. Ba. en vervolgens H. Ba. je broer ervan beschuldigde zijn zoon B. te hebben vermoord en zijn lichaam te hebben verstoppt, maar slaagde er niet deze vervolgebeurtenissen precies in de tijd te situeren. Je geraakte in dit verband niet verder dan te stellen dat dit gevecht tussen Il. en B. plaatsvond niet veel later na deze schietpartij (CGVS, p. 12) en dat de beschuldiging van H. Ba. dat je broer Il. B. had vermoord van na dit gevecht dateert. Je tegenwerping om je gebrekkige kennis te verklaren, met name dat je op het ogenblik van de feiten nog niet was geboren, dit allemaal slechts van horen zeggen hebt en je hierover ook nooit door je vader of familie werd ingelicht (CGVS, p. 12), overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich terdege informeert over die elementen die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de impact die deze gebeurtenissen hadden op je verdere leven, mag verwacht worden dat je je hierover zou geïnformeerd hebben bij je familieleden en deze beter in de tijd kan situeren. Je leefde immers als gevolg van deze bloedwraak twee jaar opgesloten in je woning wat je belette verder te studeren en verliet uiteindelijk hierom het land. Bovendien onderhoud je hier in België nauw contact met al je broers. In dit verband blijkt overigens uit de verklaringen afgelegd door je broer Il. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eigen verzoek dat dit gevecht of deze woordenwisseling tussen hem en B. plaatsvond in 2007 – en dus niet kort na dit schietincident in 1988 zoals u stelde - en dat de vermeende verdwijning van B. Ba. dateert van eind 2010 of begin 2011 en de daaropvolgende beschuldiging dat hij hiermee zou te maken hebben van juli 2011. Dat je dergelijke cruciale informatie ontbeert, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat je nooit aan je broers of vader vroeg wanneer deze bloedwraak startte omdat je daarover niet veel wou praten en vragen, overtuigt in deze totaal niet (CGVS, p. 12).

Verder dient hier onderstreept te worden dat je slechts beknopt informatie kon geven over de belagers van de familie Ba. Op de vraag met wie van de familie Ba. jij in bloedwraak ligt, kon je enkel de naam van H. Ba. en zijn zonen, G. en J. benoemen, terwijl het nochtans volgens jou om een vijftal zonen gaat (CGVS, p. 9 en 10). Opmerkelijk in dit verband is dat je broer Il. tijdens zijn onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn verzoek sprak over acht zonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS Il. M. 30 oktober 2013, p. 14) en je broer D. het had over zeven of acht zonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS Il. D. 22 maart 2012, p. 11). Op de vraag of er nog andere personen van de clan Ba. jullie viseren, bijvoorbeeld ooms en neven langs vaders kant, gaf je verder te kennen hiervan niet op de hoogte te zijn en te vermoeden dat H. geen broers heeft (CGVS, p. 10). Je gaf in dit verband tevens te kennen hierover nooit vragen te hebben gesteld aan je vader (CGVS, p. 14). Je gebrekkige kennis ter zake is op zijn minst opmerkelijk te noemen en doet verder afbreuk aan je bewering actueel in een vendetta geïnvolveerd te worden. Verwacht mag immers worden dat je in geval een acute dreiging op de hoogte bent van de identiteit van al je wraaknemers. Deze informatie was trouwens niet moeilijk te bekomen aangezien je belagers allen in jouw eigen dorp woonachtig zijn. Daarnaast blijkt ook dat je over geen enkele kennis beschikt omtrent mogelijke verzoeningspogingen die tussen de families plaatsvonden. Je weet evenmin of je familie iets van stappen heeft ondernomen nadat deze bloedwraak werd uitgesproken. Je werd hierover nooit door je familie ingelicht (CGVS, p. 13). Hoewel er rekening wordt gehouden met je jonge leeftijd kan er van jou verwacht worden dat je ook hier de nodige inspanningen zou gedaan hebben om zich te informeren bij uw familie omtrent de bloedwraak, de identiteit van de wraaknemers en de verzoeningspogingen, temeer de impact van deze gebeurtenissen op je eigen leven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Ook dit tast de geloofwaardigheid van de beweerde actualiteit van deze bloedwraak aan.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk anno 2023 in het kader van een vendetta een potentieel doelwit te zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door jou beweerde dreiging, dient bovendien opgemerkt te worden dat je, rekening houdend met actuele informatie, niet aannemelijk gemaakt hebt dat je anno 2023

voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor jou sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Je richtte zich voor deze dreiging nooit tot de politie of het gerecht (CGVS, p. 14 en 15). Je ging er immers van uit dat ze je geen hulp zouden aanbieden (CGVS, p. 14). Je nam ook nadat je opgesloten ging leven nooit contact op met de politie om zich te informeren of er door hen beschermende voorzorgsmaatregelen naar jou toe genomen konden worden. Je hebt ook geen weet van dergelijke maatregelen die de politie onderneemt om slachtoffers van bloedwraak te beschermen (CGVS, p. 14). Je informeerde zich hierover ook op geen enkele wijze (CGVS, p. 14). Je nam evenmin contact op met andere diensten dan de politie, bijvoorbeeld sociale diensten, om te zien of zij jou konden helpen als slachtoffer van bloedwraak. Ook nam niemand anders van de familie ooit contact op met de politie om na te gaan wat zij voor jullie konden betekenen. Dit had volgens jou sowieso weinig zin, jullie hadden bovendien besloten dat jij naar hier zou komen (CGVS, p. 14). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk met zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 december 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania._characterisati_on_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd.

Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Er is ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van het actieplan is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen.

Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak.

Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De door jou neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Jouw identiteit en nationaliteit, alsook het feit dat je hier in België school en stage loopt staat hier immers niet ter discussie. Net zomin wordt door ons betwist dat jij tot 2020 school liep in Albanië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker stelt dat hij geboren is op 7 juni 2005, en dat hij bijgevolg sinds 7 juni 2023 meerderjarig is en in februari 2022, toen hij Albanië verliet, 16 jaar oud was. Hij vervolgt dat hij, gelet op zijn minderjarigheid gedurende zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming, bijzondere bescherming genoot tijdens die procedure op grond van het Kinderrechtenverdrag. Voorts wijst hij erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 verschillende concrete garanties ingebouwd heeft voor de behandeling en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen, waaronder artikel 14, § 4, dat bepaalt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt vervolgens dat de bestreden beslissing weliswaar meldt dat er door de verwerende partij aan hem, als niet-begeleide minderjarige, enkele steunmaatregelen werden verleend, maar dat uit de beoordeling op geen enkele manier blijkt dat de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing, rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind, ondanks dat uit bovenvermelde wetsartikelen nochtans volgt dat het hoger belang van het kind primordiaal is. Hij benadrukt dat het gegeven dat op geen enkele manier in de bestreden beslissing terug te vinden is hoe en waar bij de beoordeling rekening werd gehouden met dit hoger belang van het kind een manifeste inbreuk is op de motiveringsplicht. Daarnaast houdt de correcte behandeling van een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige – aldus verzoeker – ook in dat het principe van "*het voordeel van de twijfel*", zoals dit in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet werd opgenomen, op een ruime manier wordt toegepast. Verzoeker benadrukt dat uit hetgeen volgt duidelijk zal blijken dat dit in deze allerminst is gebeurd. Hij oppert verder dat er, gelet op zijn jeugdige leeftijd, onmogelijk kan verwacht worden dat hij op alles een antwoord weet en eenduidig kan antwoorden en dat de verwerende partij desondanks de kleinste details van hem verwacht en onterecht verschillende argumenten aanhaalt die toch wel heel kort door de bocht zijn. In dit verband stelt hij dat er bijvoorbeeld niet uit het oog verloren mag worden dat de oorsprong van het conflict, waarmee de bloedwraak gelinkt is, gesitueerd dient te worden in 1988, hetgeen dus ruim vóór zijn geboorte is. Verzoeker besluit dat het op grond van bovenstaande duidelijk vaststaat dat de houding die de verwerende partij in het huidig dossier aanneemt niet in overeenstemming is met het hanteren van het principe "*het voordeel van de twijfel*" in de meest ruime zin.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker verwijst naar de definitie van het begrip 'vluchteling' uit artikel 1 van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en somt de vier constitutieve elementen van deze definitie op en past deze op zijn geval toe. Zo meent verzoeker onder meer dat er een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde kan worden vastgesteld. Verzoeker citeert uit rechtsleer en wijst erop dat hij door zijn uitgebreide en gedetailleerde verklaringen alleszins voldoende en geloofwaardige

elementen heeft aangeleverd die erop wijzen dat hij, tot op vandaag, persoonlijk in de bloedwraak, waarin zijn familie sinds 1988 verwickeld is, geïmpliceerd wordt.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Vooreerst gaat hij in op de overweging aangaande het gebrek aan concrete wraakpogingen door de familie Ba. Verzoeker is ervan overtuigd dat de bloedwraakvele nog steeds actueel is, hetgeen overigens de reden is waarom zijn vader in Albanië altijd gewapend buitenkomt (*infra*). Hij vervolgt dat er inderdaad geen concrete wraakpogingen werden ondernomen, ook niet tegen hem persoonlijk, doch dat dit niet wil zeggen dat hij vrijelijk, zonder enige problemen, in Albanië kan leven. Hij wijst er in dit verband op dat hij toen immers nog "*beschermd*" werd door zijn minderjarigheid gezien er volgens de Kanun geen bloedwraak kan genomen worden ten aanzien van achttienjarigen en dat hij besliste opgesloten te gaan leven. Hij besluit dat hij bij terugkeer naar Albanië vreest ten prooi te vallen aan een bloedwraak, waarbij er een reëel risico is voor zijn leven.

Voorts hekelt verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de houding van zijn familie en hemzelf. Hij wijst erop dat hij, conform de regels van de bloedwraak, immers reeds twee jaar opgesloten leefde en dat hij, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing probeert voor te houden, slechts zelden (én dus niet op geregelde tijdstippen) buiten kwam, enkel om zijn familie te bezoeken, hetgeen vanzelfsprekend niet als "*niet noodzakelijke zaken*" kan benoemd worden. Hij benadrukt dat hij toen uiterst voorzichtig en altijd begeleid was, dat hij op deze tijdstippen nog minderjarig was en dat zijn leven toen nog niet zo in gevaar was als nu. Wat betreft zijn vader, merkt verzoeker op dat deze altijd gewapend buitenging, hetgeen zeker voldoende was om zichzelf te beschermen. Voorts stelt hij dat, hoewel de bloedwraak nog steeds actueel is, zijn vader weinig keuze had dan dagelijks met het vee naar buiten te gaan, daar zijn familie moest kunnen blijven overleven. Hij herhaalt dat zijn vader zich probeerde te beschermen met zijn wapen, wat zeker een voldoende voorzorgsmaatregel was, en stelt dat zijn vader daarnaast zeer oplettend was. Ook voegt hij hieraan toe dat, door het vee weg te brengen, zijn vader niet in de kijker liep, ook al woonde de familie Ba. in hetzelfde dorp als de familie van verzoeker, gelet op zijn verklaring dat zijn vader het vee niet in het dorp liet grazen doch in de bergen trok, dat hij naar verschillende plaatsen ging, en dan hij 's ochtends vroeg vertrok en in het donker laat terugkwam. Wat betreft de korte terugkeer naar Albanië van zijn broer A., volhardt verzoeker in zijn verklaringen. De aanwezigheid van A. in Albanië was noodzakelijk nu hij verzoeker, als minderjarige vluchteling, naar België diende te begeleiden. Verzoeker kon immers niet alleen reizen en het was enkel A. die deze taak, als broer, op zich kon/wou nemen. Verzoeker benadrukt bijgevolg dat het "*bezoekje*" van zijn broer aan Albanië geen vermaak-uitstapje was en dat het de taak van A. was om hem zo snel mogelijk in veiligheid te brengen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vermeend gebrek aan kennis over de bloedwraak. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij niet uit het oog mag verliezen dat hij nog een kind is (ondanks dat hij nu recent meerderjarig werd) en dat hij zelfs nog niet geboren was op het moment van het ontstaan van de bloedwraak. Hij meent dat de verwerende partij van hem niet het onmogelijke mag verwachten. Voorts stelt hij dat de informatie die hij van zijn vader kreeg beperkt bleef daar hij, gelet op zijn jonge leeftijd, zo min mogelijk belast werd met de problemen van zijn familie, waardoor hij zelf ook niet veel durfde vragen aan zijn vader. Wat betreft zijn neven, weet verzoeker dat de bloedwraak niet op hen gericht is (maar enkel op zijn vader en zijn broers), maar weet hij niet de reden waarom dit zo is. Ook over het aantal zonen van H. Ba. is verzoeker niet zeker. Hij stelt dat hij dacht dat het er vijf of zes waren, maar dat hij deze personen verder niet kent. Hij besluit dat hij alle informatie aan de verwerende partij gaf en dat hij, rekening houdende met zijn kwetsbaar profiel als niet-begeleide minderjarige, heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Tot slot gaat verzoeker in op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake de bescherming door de Albanese autoriteiten. Verzoeker oppert te dezen dat het klopt dat hij, noch zijn familieleden contact opnamen met de politie, maar dat dit evenwel logisch is gezien mensen die voor de staat werken niet te vertrouwen zijn. Hij verduidelijkt dat hij angst had om hulp van derden te vragen bij de problemen van zijn familie, gezien corruptie in Albanië vandaag nog steeds wijdverspreid is en het vertrouwen in de Albanese autoriteiten bijgevolg bij verzoeker (en eigenlijk gewoon in het algemeen) volledig zoek is. Hij citeert in dit verband uit algemene informatie. Eveneens onder verwijzing naar algemene informatie stelt hij dat, hoewel er door Albanië een aantal maatregelen werden genomen, de weg naar een overheidsapparaat zonder corruptie nog lang is en dat personen die zich schuldig maken aan misdrijven in het kader van een bloedwraak, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, amper vervolgd worden. Voorts stelt hij dat burgers dan wel met hun klachten terecht kunnen bij de *Service for Internatal Affairs and Complaints* (SIAC), maar dat dit in de praktijk niet werkt. In dit verband haalt hij nog

aan dat hij deze instantie niet kent en dat er ook amper klachten verder onderzocht/vervolgd worden, zoals moet blijken uit de door hem aangehaalde algemene informatie. Rekening houdende met de geciteerde informatie, dient de objectieve informatie die door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt aangehaald/werd toegevoegd aan het administratieve dossier, aldus verzoeker, genuanceerder beoordeeld te worden. Hij besluit dat, ondanks de maatregelen die werden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren, de algemene prestaties van de politie nog steeds aanzienlijk moeten worden verbeterd en dat de corruptie nog steeds algemeen verspreid is in alle afdelingen van de overheid, waardoor hij geen toegang kan krijgen tot een doeltreffende bescherming door zijn autoriteiten en geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Albanië, te ontvluchten. Onder verwijzing naar rechtsleer stelt verzoeker dat hij – mede gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet inzake de corruptie op alle niveaus van de Albanese overheid – niet kan rekenen op bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst.

Wat betreft de vereiste dat de vervolging moet gelinkt kunnen worden aan een in het Verdrag van Genève opgenomen vervolgingsgrond, verwijst verzoeker naar rechtsleer en rechtspraak en besluit hij dat hij in Albanië vreest voor zijn leven door de familie waarmee zijn familie in bloedwraak leeft.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker betoogt dat er, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, subsidiaire bescherming dient te worden geboden aan personen die bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij vervolgt dat, mochten de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit het land van herkomst niet voldoende zijn voor een toekenning van de vluchtelingenstatus, *quod non*, hij dan meent dat hij minstens aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het hoeft immers geen betoog dat verzoeker door de bloedwraakvete met de familie van H. Ba., zoals hierboven uiteengezet, een ernstig risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen.

2.1.4. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor bijkomend onderzoek, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Albania: Blood feuds*”, januari 2023 (stuk 3);
- European Commission, “*Albania 2022 report*”, 12 oktober 2022 (stuk 4);
- US Department of State, “*Albania 2021 Human Rights Report*”, 12 april 2022 (stuk 5).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing

te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar verzoeker meermaals stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot (het) toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift, zo weze herhaald, de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.3. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker, onder verwijzing naar artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat het hoger belang van het kind van primordiaal belang is en dat dit moet primeren bij het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming. Voorts oppert hij dat, hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat aan hem als niet-begeleide minderjarige enkele steunmaatregelen werden verleend, uit de beoordeling op geen enkele manier blijkt dat de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing, rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind en dat op geen enkele manier in de bestreden beslissing terug te vinden is hoe en waar bij de beoordeling hiermee rekening werd gehouden.

De Raad oordeelt te dezen dat het inderdaad zo is dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het “*hogere*” belang van het kind” is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: “*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, vloeit niet voort uit het kind zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...*”.

In dit opzicht wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, vaststelde dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen, waardoor hem – zoals verzoeker in het verzoekschrift zelf opmerkt – steunmaatregelen werden toegekend. Zo werd aan verzoeker een voogd toegewezen die hem, tot aan zijn meerderjarigheid, bijstond gedurende zijn procedure om internationale bescherming. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde

protection officer, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad – mede gelet op onderstaande beoordeling – vast dat noch uit het onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker bovendien zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Albanees en verzoekers voogd was aanwezig. Verder blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de bevoegde staatssecretaris erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig was en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Het voorgaande, in samenhang gelezen met de onderstaande beoordeling, doet blijken dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, zijn jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 mei 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*”.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 7 april 2023 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 10 juli 2023).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige en uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.6. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Albanië, te worden vermoord in het kader van een bloedwraakconflict met de familie Ba. waarin zijn familie sinds 1988 verwickeld is.

Blijkens de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal vooreerst (i) dat – hoewel niet wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de beschieting van zijn vader door H. Ba., de verdwijning van B. Ba. na een ruzie met verzoekers broer II. en de hieruit voortvloeiende bloedvete tussen verzoekers familie en de familie Ba., op basis waarvan zijn halfbroers D. en II. in België de vluchtelingenstatus werden toegekend en zijn broers A. en F. internationale bescherming werd geweigerd, mede gelet op het gegeven dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele merites dient te worden beoordeeld – verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij *anno* 2023 persoonlijk in deze bloedwraak wordt gevisieerd en er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de actualiteit van dit bloedwraakconflict, omwille van de volgende redenen. Vooreerst (a) werden er, sinds het in voege zijn van de bloedwraakvete, door de tegenpartij nooit enige concrete wraakpogingen naar hem of zijn familie toe ondernomen. Voorts (b) is het niet aannemelijk dat verzoeker, louter omdat hij behoort tot de familie of clan van II. M., persoonlijk *anno* 2023 in deze bloedvete gevisieerd wordt, gelet op de houding die niet alleen hijzelf, maar ook personen uit zijn onmiddellijke omgeving – met name zijn vader, zijn broer A. en andere familieleden (langs vaderskant) uit het dorp waar verzoekers gezin en de familie Ba. wonen – de voorbije jaren aannamen. Tevens (c) is verzoekers kennis over de bloedwraak – en meer bepaald over het verloop ervan, over de belagers van de familie Ba., en over mogelijke verzoeningspogingen of mogelijke stappen die zijn familie ondernamen – ontoereikend. Daarnaast (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, hoe dan ook, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij *anno* 2023 voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Tot slot (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.7. De Raad benadrukt in de eerste plaats, net als de commissaris-generaal, dat aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker beschreven gebeurtenissen – zijnde de beschieting van zijn vader door H. Ba., de verdwijning van B. Ba. na een ruzie met verzoekers broer II. en de hieruit voortvloeiende bloedvete tussen verzoekers familie en de familie Ba. – niet getwijfeld wordt. Op basis van deze elementen werd aan verzoekers halfbroers D. en II., in respectievelijk 2012 en 2016, de

vluchtelingenstatus toegekend. Aan verzoekers broers A. en F. werd op basis van dezelfde elementen de vluchtelingenstatus dan weer geweigerd in 2018. In dit verband dient te worden gewezen op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele merites moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de individuele omstandigheden eigen aan het verzoek en de actuele situatie van dat moment.

Hoewel ook verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept op deze (geloofwaardig bevonden) elementen, dient ook zijn verzoek op individuele merites beoordeeld te worden. De Raad, in navolging van de verwerende partij, komt hierbij tot de volgende bevindingen.

2.3.8. Vooreerst treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bloedwraakconflict nog actueel is en dus dat verzoeker *anno* 2023 in dit conflict persoonlijk geïmpliceerd wordt.

2.3.8.1. In deze dient te worden gewezen op het feit dat er, sinds het in voege zijn van de bloedwraakvete, door de tegenpartij nooit enige concrete wraakpogingen naar verzoeker of zijn familie toe ondernomen werden. Indachtig het feit dat de tegenpartij zich op een bepaald ogenblik het recht toekende om bloedwraak op verzoekers familie te plegen door twee keer bloed te wreken en dus twee levens van verzoekers familie te nemen om zodoende het verlies van eer te herstellen, het gegeven dat deze bloedwraak bovendien initieel teruggaat tot vóór verzoekers eigen geboorte, alsook het feit dat de tegenpartij in hetzelfde dorp als hem en zijn familie woonachtig is – gelet op zijn verklaring dat zij slechts op een kilometer van hem of op een aantal huizen van hem wonen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10) – komt het wel degelijk bevreemdend voor dat de tegenpartij in al die tijd niet tot enige actie zou overgegaan zijn. Het feit dat familieleden van verzoeker langs vaderskant in hetzelfde dorp woonachtig zijn en dat zijn vader zich jarenlang vrijelijk voortbeweegt in het dorp en de regio (zie *infra*) zou de familie Ba. hier op zijn minst de kans toe moeten gegeven hebben, gelet op het gegeven dat de Kanun voorschrijft dat volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak – in de eerste plaats degene die schuldig is aan de schennis van de eer (in dit geval verzoekers broer II.), of anders al zijn bloedverwanten (*ibid.*, p. 5-7, 11). Te dezen benadrukt de commissaris-generaal nog terecht dat het weigeren van het ten uitvoer brengen van deze wraak bovendien in de context van de Kanun als lafhartig en eerloos wordt beschouwd en dat bloedwraak in verzoekers regio meer voorkomt dan in de rest van het land.

In dit verband merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat het gebrek aan concrete wraakpogingen vanwege de familie Ba. ten aanzien van zijn eigen familie geenszins wil zeggen dat hij vrijelijk en zonder problemen in Albanië kan leven. Verzoeker wijst er verder op dat hij werd beschermd door zijn minderjarigheid, aangezien de regels van de Kanun bepalen dat geen bloedwraak genomen kan worden ten aanzien van minderjarigen en dat hij daarenboven besliste een opgesloten bestaan te leiden. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader niet wou dat hij verder studeerde omdat hij er door zijn lichaamsbouw ouder uitziet dan hij is en daarom misschien al geïmpliceerd kon worden in het kader van het bloedwraakconflict waarin zijn familie verwickeld was (*ibid.*, p. 5-6) en er, gelet op wat hierna volgt, vraagtekens kunnen geplaatst worden bij verzoekers 'opgesloten' bestaan, oordeelt de Raad dat dit alles enkel zou kunnen verklaren waarom nog geen wraakacties werden ondernomen door de familie Ba. naar de persoon van verzoeker zelf toe, doch niet ten aanzien van alle andere mannelijke leden van de familie van zijn vader die in de buurt wonen. Dat er in de bloedwraak waarin verzoekers familie verwickeld zit, die zijn oorsprong overigens reeds vindt in een incident uit 1988, geen enkele concrete wraakpogingen naar verzoekers familie werden ondernomen, ondermijnt wel degelijk verzoekers bewering dat deze bloedwraak nog steeds actueel is.

2.3.8.2. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker, louter omdat hij behoort tot de familie of clan van II. M., persoonlijk *anno* 2023 in deze bloedvete geïmpliceerd wordt, gelet op de houding die niet alleen hijzelf, maar ook personen uit zijn onmiddellijke omgeving – met name zijn vader, zijn broer A. en andere familieleden (langs vaderskant) uit het dorp waar verzoekers gezin en de familie Ba. wonen – de voorbije jaren aannamen.

Zo valt verzoekers eigen gedrag moeilijk te rijmen met een actuele vrees het slachtoffer te worden van een bloedwraakvete. Hoewel uit verzoekers verklaringen – die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde en in het verzoekschrift herhaalde – blijkt dat hij er in samenspraak met zijn vader voor opteerde om, conform de regels van de bloedwraak, zijn toevlucht te nemen tot zijn eigen woning en daar opgesloten te leven, blijkt uit diezelfde verklaringen tevens dat hij in die periode bijvoorbeeld drie tot vier keer zijn ooms langs moederskant in het dorp Zrahishtë (Krumë) bezocht en ook

langs ging bij zijn zus in het dorp Krumë (*ibid.*, p. 7). Hieruit blijkt, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, dat hij zich toch voor niet noodzakelijke zaken op geregelde tijdstippen buitenshuis bleef begeven. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat verzoeker zijn familie wou zien, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het bezoeken van familie moeilijk te rijmen valt met het hebben van een vrees vermoord te worden in het kader van een bloedwraakactie, waarbij geviseerde personen vermoord kunnen worden van zodra zij het huis verlaten. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, stelde verzoeker dat niemand van zijn tegenstanders kon weten dat hij langs ging bij zijn ooms in Zrahishtë omdat hij er samen met zijn broer A. naar toe ging (*ibid.*, p. 7). De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat zijn broer hem vergezelde, ervoor zou zorgen dat de tegenstanders geen weet konden hebben van deze bezoeken en kwalificeert dergelijk handelen allerminst als voorzichtig. In deze kan nog worden gewezen op het feit dat deze "voorzorgsmaatregel" de tegenpartij in de bloedwraak net eens te meer de gelegenheid gaf om in één keer twee levens te ontnemen, te weten dat van verzoeker en zijn broer, welk recht zij zich op een bepaald ogenblik zou hebben toegeëigend. Waar verzoeker in het verzoekschrift deze bezoeken tracht te verschonen door te stellen dat hij op die tijdstippen nog minderjarig was en zijn leven toen nog niet zo in gevaar was als nu, benadrukt de Raad dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader niet wou dat hij verder studeerde omdat hij er door zijn lichaamsbouw ouder uitziet dan hij is en daarom misschien al gevisieerd kon worden in het kader van het bloedwraakconflict waarin zijn familie verwickeld was. Aldus blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker toen wel degelijk reeds zou kunnen vrezen voor zijn leven. Het feit dat verzoeker desondanks regelmatig het huis verliet voor familiebezoeken, daarbij overigens soms vergezeld door zijn broer A., valt wel degelijk moeilijk te rijmen met een dergelijke vrees, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het actueel karakter van deze vrees.

Nog meer dan verzoekers eigen gedrag valt het gedrag dat verzoekers naaste familie langs vaderzijde de voorbij jaren stelde moeilijk te rijmen met het gegeven als zou de bloedwraakvete waarin zijn familie verwickeld was nog steeds actueel zijn.

Eenzijds verklaarde verzoeker dat zijn vader werkzaam is als veehouder en dagelijks weg is om het vee naar hoger gelegen plaatsen in de bergen te brengen om het te laten grazen (*ibid.*, p. 5). Dat zijn vader al die jaren zich dagelijks buitenshuis blijft begeven vanuit hetzelfde dorp waar zijn belagers wonen staat haaks op verzoekers verklaringen dat zijn broer II. net als zijn andere meerderjarige broers het land hadden verlaten en dat de afzondering in de eigen woning die geviseerde families zich opleggen, als één van de gevolgen van het voortbestaan van bloedwraak, ook op de bloedwraak waarin zijn familie verwickeld is van toepassing is, en is in geen enkele zin conform wat redelijkerwijze verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk ten prooi dreigt te vallen aan een bloedwraak. Hierbij dient tevens in herinnering gebracht te worden dat zijn vader in het verleden reeds door de tegenpartij werd beschoten. Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat zijn vader steeds gewapend het huis verliet en stelt dat hij zeer oplettend was en in dat verband verwijst naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader steeds naar verschillende plaatsen ging, hij het vee niet alleen achter liet en telkens 's ochtends vroeg vertrok en heel laat in het donker pas terugkeerde (*ibid.*, p. 16), benadrukt de Raad dat dit alles samengenomen geenszins als afdoende voorzorgsmaatregelen kan worden gezien. Dit alles maakt het immers nog steeds heel makkelijk voor de tegenpartij om verzoekers vader in de gaten te houden en om het leven te brengen. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat zijn vader niet in de kijker liep of voldoende beschermd was en voorzorgsmaatregelen nam. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat zijn vader dit moest blijven doen omdat het gezin anders niet kon overleven, wijst de Raad erop dat, hoewel hiervan begrip kan opgebracht worden, verzoekers vader ook op andere manieren inkomsten kon bekomen, zonder dergelijk risicovol gedrag te stellen. Ook dit kan het jarenlange risicovolle gedrag van verzoekers vader niet verschonen.

Anderzijds, wat betreft het gedrag van verzoekers broer A. en zijn andere mannelijke familieleden langs vaderszijde die ook in het dorp wonen, stelt de commissaris-generaal terdege het volgende:

"Aansluitend op voorgaande is het overigens merkwaardig dat je broer A. die uit vrees voor deze bloedvete in 2018 naar België vertrokken is, klaarblijkelijk het opportuun achtte om eind 2021 naar Albanië terug te keren, gedurende een periode van drie maanden in de ouderlijke woning in Peraj te verblijven en tijdens zijn verblijf daar samen met jou uitstappen te doen door bijvoorbeeld jullie ooms in Zrahishtë te bezoeken (CGVS, p. 7 en 9). Dit geeft wederom een knauw aan de geloofwaardigheid van de actualiteit van de door jou beweerde bloedwraak. Je overigens gevraagd waarom hij het risico nam om terug te keren naar Albanië, stelde je dat je als minderjarige niet alleen kon reizen en diende vergezeld te worden door een volwassene en dit de reden vormde voor zijn terugkeer. Deze uitleg overtuigt niet (CGVS, p. 9). Bovendien had je ook steeds naar België vergezeld kunnen worden door een familielid die niet in deze

bloedwraak wordt gevisieerd. Uit je verklaringen blijkt immers ook dat naaste familie van jou langs vaders kant in het dorp woonachtig is en dat zij op geen enkele wijze gevisieerd worden in deze bloedwraak en zich dan ook vrijelijk in het dorp kunnen voortbewegen (CGVS, p. 6 en 7). Hoe het komt dat je neven niet in deze bloedwraak gevisieerd worden – ook zij zijn immers mannelijke leden van je familie of clan en volgens de kanun kunnen alle volwassen mannen van de rivaliserende clan of familie doelwit worden van de bloedwraak -, weet je niet. Je informeerde hierover ook nooit bij je vader of deze neven (CGVS, p. 9). Je gebrek aan belangstelling in deze doet trouwens ook de wenkbrauwen fronsen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift wederom beperkt tot het hernemen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente motivering dat het feit dat zijn broer A. vanuit België terugkeerde naar Albanië, vervolgens maar liefst drie maanden in zijn ouderlijk huis verbleef en daarbij verschillende uitstappen deed met verzoeker, klemt met de geloofwaardigheid van de actualiteit van de bloedwraak. Verzoeker brengt overigens geen enkel valabel argument aan die de pertinente vaststelling kan weerleggen dat het niet aannemelijk is dat een ander familielid, die niet gevisieerd werd in de bloedwraak, of nog een volwassene derde die geen familie is, hem niet zou kunnen hebben vergezeld naar België. Waar verzoeker nog betoogt dat het de taak van zijn broer A. was om hem zo snel mogelijk in veiligheid te brengen, merkt de Raad nog op dat dit totaal niet te rijmen valt met het verblijf van drie maanden in het ouderlijk huis en het maken van familiebezoeken alvorens het land te verlaten richting België.

2.3.8.3. Daar komt nog bij dat ook verzoekers kennis over de bloedwraakvete, waarin zijn vrees kadert, ontoereikend is. De bestreden beslissing considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat je kennis over het verloop van deze bloedwraak ontoereikend is. Je situeerde de oorsprong van het conflict tussen beide families weliswaar in 1998, toen Hassan Ba. jouw vader neerschoot. Je stelde vervolgens dat de situatie escaleerde en uitmondde in een bloedwraak op het ogenblik dat het tot een gevecht en woordenwisseling kwam tussen je broer Il. en B. Ba. en vervolgens H. Ba. je broer ervan beschuldigde zijn zoon B. te hebben vermoord en zijn lichaam te hebben verstoppt, maar slaagde er niet deze vervolgebeurtenissen precies in de tijd te situeren. Je geraakte in dit verband niet verder dan te stellen dat dit gevecht tussen Il. en B. plaatsvond niet veel later na deze schietpartij (CGVS, p. 12) en dat de beschuldiging van H. Ba. dat je broer Il. B. had vermoord van na dit gevecht dateert. Je tegenwerping om je gebrekkige kennis te verklaren, met name dat je op het ogenblik van de feiten nog niet was geboren, dit allemaal slechts van horen zeggen hebt en je hierover ook nooit door je vader of familie werd ingelicht (CGVS, p. 12), overtuigt niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich terdege informeert over die elementen die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de impact die deze gebeurtenissen hadden op je verdere leven, mag verwacht worden dat je je hierover zou geïnformeerd hebben bij je familieleden en deze beter in de tijd kan situeren. Je leefde immers als gevolg van deze bloedwraak twee jaar opgesloten in je woning wat je belette verder te studeren en verliet uiteindelijk hierom het land. Bovendien onderhoud je hier in België nauw contact met al je broers. In dit verband blijkt overigens uit de verklaringen afgelegd door je broer Il. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eigen verzoek dat dit gevecht of deze woordenwisseling tussen hem en B. plaatsvond in 2007 – en dus niet kort na dit schietincident in 1988 zoals u stelde - en dat de vermeende verdwijning van B. Ba. dateert van eind 2010 of begin 2011 en de daaropvolgende beschuldiging dat hij hiermee zou te maken hebben van juli 2011. Dat je dergelijke cruciale informatie ontbeert, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat je nooit aan je broers of vader vroeg wanneer deze bloedwraak startte omdat je daarover niet veel wou praten en vragen, overtuigt in deze totaal niet (CGVS, p. 12).

Verder dient hier onderstreept te worden dat je slechts beknopt informatie kon geven over de belagers van de familie Ba. Op de vraag met wie van de familie Ba. jij in bloedwraak ligt, kon je enkel de naam van H. Ba. en zijn zonen, G. en J. benoemen, terwijl het nochtans volgens jou om een vijftal zonen gaat (CGVS, p. 9 en 10). Opmerkelijk in dit verband is dat je broer Il. tijdens zijn onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn verzoek sprak over acht zonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II. M. 30 oktober 2013, p. 14) en je broer D. het had over zeven of acht zonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS II. D. 22 maart 2012, p. 11). Op de vraag of er nog andere personen van de clan Ba. jullie viseren, bijvoorbeeld ooms en neven langs vaders kant, gaf je verder te kennen hiervan niet op de hoogte te zijn en te vermoeden dat H. geen broers heeft (CGVS, p. 10). Je gaf in dit verband tevens te kennen hierover nooit vragen te hebben gesteld aan je vader (CGVS, p. 14). Je gebrekkige kennis ter zake is op zijn minst opmerkelijk te noemen en doet verder afbreuk aan je bewering actueel in een vendetta gevisieerd te worden. Verwacht mag immers worden dat je in geval een acute dreiging op de

hoogte bent van de identiteit van al je wraaknemers. Deze informatie was trouwens niet moeilijk te bekomen aangezien je belagers allen in jouw eigen dorp woonachtig zijn. Daarnaast blijkt ook dat je over geen enkele kennis beschikt omtrent mogelijke verzoeningspogingen die tussen de families plaatsvonden. Je weet evenmin of je familie iets van stappen heeft ondernomen nadat deze bloedwraak werd uitgesproken. Je werd hierover nooit door je familie ingelicht (CGVS, p. 13). Hoewel er rekening wordt gehouden met je jonge leeftijd kan er van jou verwacht worden dat je ook hier de nodige inspanningen zou gedaan hebben om zich te informeren bij uw familie omtrent de bloedwraak, de identiteit van de wraaknemers en de verzoeningspogingen, temeer de impact van deze gebeurtenissen op je eigen leven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Ook dit tast de geloofwaardigheid van de beweerde actualiteit van deze bloedwraak aan.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker poogt de in de bestreden beslissing gedane en hoger weergegeven vaststellingen aangaande de lacunes in zijn kennis over de bloedwraak in het verzoekschrift te vergoelijken, stellende dat hij nog een kind was bij zijn aankomst in België en nog niet geboren was ten tijde van het ontstaan van de bloedwraak en dat zijn vader hem zo min mogelijk wilde belasten met de problemen van de familie omwille van zijn jonge leeftijd, waardoor hij zelf ook niet veel durfde vragen. Voorts herhaalt hij in deze nog zijn verklaringen dat hij niet zeker weet hoeveel zonen H. Ba. heeft daar hij deze personen niet kent, doch dat hij denkt dat het er 5 tot 6 zijn, en dat hij weet dat de bloedwraak niet op zijn neven gericht is, maar niet weet waarom dit zo is. Op basis hiervan kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker ook zijn gebrek aan kennis over de situatie van zijn neven, zoals hierboven aangenomen, met dit betoog tracht te vergoelijken.

De Raad stelt vast dat dit betoog neerkomt op het louter hernemen van eerdere verklaringen waaruit zijn lacunaire kennis over de bloedwraak bleek, alsook van de onvoldoende geachte verschoningen die hij hiervoor tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal opwierp.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen in het kader van de bloedwraak met de familie Ba., zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het verloop van deze bloedwraak, de belagers van de familie Ba., de personen die al dan niet verwickeld zijn in deze bloedwraak (en in het bijzonder van de situatie van zijn neven langs vaderszijde die in hetzelfde dorp als zijn gezin en de familie Ba. wonen), de mogelijke verzoeningspogingen die tussen de families plaatsvonden, alsook over andere stappen die door zijn familie eventueel werden ondernomen nadat deze bloedwraak werd uitgesproken. Dit betreffen immers allemaal kernaspecten van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar zijn jonge leeftijd onderstreept de Raad dat verzoekers jonge leeftijd geen verschoning kan bieden voor de voorgaande vaststellingen. Ook van een jeugdig persoon mag immers worden verwacht dat deze op een spontane en doorleefde wijze kan verhalen over hetgeen hem of haar overkwam en dat deze bij machte is om de kernelementen in zijn of haar relaas daarbij op een voldoende duidelijke, nauwkeurige, consistente en coherente wijze uiteen te zetten. Bovendien dient te worden herhaald dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zeventien jaar was en dus geen *infans*, waardoor te meer kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst.

Ook verzoekers bewering dat hij op het moment van het ontstaan van de bloedwraak nog niet geboren was kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zich terdege informeert over die elementen die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas. Ondanks verzoekers jonge leeftijd en het gegeven dat hij bij het ontstaan van de bloedwraak nog niet geboren was, mag ook van hem verwacht worden dat hij zich zou hebben geïnformeerd bij zijn familieleden over de voormelde elementen inzake de bloedwraak, te meer gelet op de impact die deze gebeurtenissen hadden op zijn verdere leven. Zo leefde hij als gevolg van deze bloedwraak twee jaar opgesloten in de woning van zijn gezin wat hem belette verder te studeren en verliet hij uiteindelijk hierom zijn land van herkomst. Waar verzoeker stelt dat zijn vader hem zo min mogelijk wilde belasten met de problemen van de familie omwille van zijn jonge leeftijd, waardoor hij zelf ook niet veel durfde vragen, wijst de Raad erop dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat verzoekers vader zijn zoon voor gevaar zou willen behoeden en hem bijgevolg terdege zou informeren over, ten

minste, de identiteit van de tegenpartij in de bloedvete. Voorts wonen er nog andere familieleden in zijn dorp bij wie hij zich kon informeren en ging hij ook op bezoek bij zijn zus. In deze kon er op zijn minst verwacht worden dat hij zich bij zijn neven die in hetzelfde dorp wonen over de bloedwraak informeerde. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker vier meerderjarige (half)broers heeft die omwille van de bloedwraak in België internationale bescherming kregen of minstens verzochten, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich bij hen kon informeren, zeker op het moment dat zijn broer A. naar Albanië kwam om hem naar België te begeleiden of vanaf het moment dat hij zelf ook in België was, te meer hij hier bij hen inwoont en aldus nauw contact met hen heeft (*ibid.*, p. 15).

Gelet op het voorgaande worden in deze geenszins onmogelijke of onredelijke verwachtingen gesteld ten aanzien van verzoeker. Dat verzoeker op voormelde punten, die betrekking hebben op essentiële elementen en informatie van de betreffende bloedwraak, gebrekkige kennis vertoont, ondervindt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de acute dreiging van de bloedwraak in zijn hoofd.

2.3.9. De Raad beklemtoont, voor zover als nodig, in navolging van de commissaris-generaal, dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren "*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, Secretary of State for the Home Department/OA, C-255/19, punt 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de weblink wordt opgenomen, te weten de COI Focus "*Albanië Algemene Situatie*" van 15 december 2022, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen

jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verder blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie en uit de COI Focus *“Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017, waarnaar de weblink in de bestreden beslissing is opgenomen, dat de Albanese overheid zich steeds meer en meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte is voor vooruitgang en verbetering, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedwraak. In de bestreden beslissing wordt in dit verband omstandig en genoegzaam toegelicht dat de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen hebben getroffen, onder meer op politieel en justitieel vlak.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen, zo ook in het kader van bloedwraak, de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zich, zo nodig en zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat corruptie in Albanië vandaag de dag nog steeds wijdverspreid is, dat er amper vervolging is van personen die zich schuldig maken aan misdrijven in het kader van bloedwraak en dat klachten bij de *Service for International Affairs and Complaints* in de praktijk niet werken, waartoe hij citeert uit diverse rapporten die aan het verzoekschrift worden gevoegd (stukken 3-5). Verzoeker besluit dat, rekening houdende met de door hem geciteerde informatie, de informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht genuanceerder beoordeeld dient te worden en dat, ondanks de maatregelen die werden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten in Albanië te professionaliseren, hij geen toegang kan krijgen tot een doeltreffende bescherming door zijn autoriteiten.

De Raad betwist in de voorgaande analyse niet dat er nog ruimte voor verbetering is en dat corruptie en de effectiviteit van de reeds genomen maatregelen een pijnpunt blijft, doch uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen bloedwraak, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De Raad herhaalt te dezen nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De Raad verwijst dienaangaande nog naar volgende overweging uit de bestreden beslissing: *“Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio’s ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.”*

Het louter opnieuw verwijzen naar de problemen van corruptie in Albanië en de effectiviteit van klachtvolgving en vervolging volstaat niet om aan te tonen dat het verzoeker in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.

De voorgaande conclusie, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen, vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat

Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke.

Met verwijzing naar de verklaringen van verzoeker, stelt de commissaris-generaal in dit verband terdege het volgende:

“Je richtte zich voor deze dreiging nooit tot de politie of het gerecht (CGVS, p. 14 en 15). Je ging er immers van uit dat ze je geen hulp zouden aanbieden (CGVS, p. 14). Je nam ook nadat je opgesloten ging leven nooit contact op met de politie om zich te informeren of er door hen beschermende voorzorgsmaatregelen naar jou toe genomen konden worden. Je hebt ook geen weet van dergelijke maatregelen die de politie onderneemt om slachtoffers van bloedwraak te beschermen (CGVS, p. 14). Je informeerde zich hierover ook op geen enkele wijze (CGVS, p. 14). Je nam evenmin contact op met andere diensten dan de politie, bijvoorbeeld sociale diensten, om te zien of zij jou konden helpen als slachtoffer van bloedwraak. Ook nam niemand anders van de familie ooit contact op met de politie om na te gaan wat zij voor jullie konden betekenen. Dit had volgens jou sowieso weinig zin, jullie hadden bovendien besloten dat jij naar hier zou komen (CGVS, p. 14). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk met zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Waar verzoeker in het verzoekschrift volhardt dat hij geen contact heeft opgenomen met de politie en stelt dat dit logisch is omdat hij mensen die voor de staat werken niet vertrouwt en zijn vertrouwen in de Albanese autoriteiten (omwille van corruptie) volledig zoek is, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeker, gelet op bovenvermelde beoordeling, geen informatie bijbracht die afbreuk doet aan de voormelde conclusie dat uit algemene informatie blijkt dat in het algemeen de Albanese autoriteiten bescherming bieden aan hun burgers, ook in het kader van bloedwraak, en aldus deze bewering evenmin in algemene termen kan onderbouwen. Deze bewering doet aldus op zich dan ook geen afbreuk aan de voormelde conclusie. Voorts brengt verzoeker met deze bewering geen enkel concreet argument bij om voormelde

pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen en verduidelijkt hij ook niet hoe deze bewering anders kan aantonen dat er, in zijn individueel geval, geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor hulp en/of bescherming.

2.3.10. De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande.

2.3.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers vrees niet actueel is en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten.

In achtgenomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Verzoekers minderjarigheid ten tijde van de administratieve procedure kan hier, gelet op het voorgaande, niet anders over doen denken.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.17. Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS